

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 73/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Петровић адвокат из ..., против тужене АИК банке АД Београд, чији је пуномоћник Душан Станковић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П 823/19 од 19.08.2019. године, у седници већа одржаној 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ надлежност Вишег суда у Ужицу за одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П 823/19 од 19.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 823/19 од 19.08.2019. године утврђено је да је уговор о кредиту закључен између парничних странака и то одредба члана 5. став 1. тачка 1. у делу трошкови обраде кредита – ништав и да не производи правно дејство, те је обавезана тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати досуђени износ са припадајућом затезном каматом и да јој накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужена је изјавила жалбу Вишем суду у Чачку. Виши суд у Чачку је, уз пропратни акт Гж 294/20 од 27.05.2020. године, доставио предмет Врховном касационом суду са захтевом да се одреди други стварно надлежан суд за одлучивање о изјављеној жалби. Као разлог за тражену делегацију наводи се да је тужиља решењем Високог савета судства од 28.01.2020. године, као судија Основног суда у Чачку, упућена на рад у Виши суд у Чачку почев од 01.03.2020. године, најдуже годину дана.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, Врховни касациони суд је за поступање по изјављеној жалби у овом предмету одредио Виши суд у Ужицу.

Према одредби члана 62. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – одлука УС, 74/13 одлука УС, 55/14, 87/18 и 18/20), надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Према ставу 8. истог члана захтев, односно

предлог за делегацију надлежности може да се поднесе и у другостепеном поступку под условима из става 1. овог члана.

Према налажењу овог суда, околности из којих се у овом предмету тражи делегација другог стварно надлежног суда представљају оправдан разлог за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд и правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ – Међународни уговори број 9/013 од 26.12.2003. године...“Службени гласник РС“ – Међународни уговори број 10/15 од 11.05.2015. године).

Из наведених разлога, применом члана 62. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић